

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (peti senat)

z dne 9. novembra 2016*

„Predhodno odločanje — Pravosodno sodelovanje v civilnih zadevah — Postopki zaradi insolventnosti — Uredba (ES) št. 1346/2000 — Člen 4 — Posledice, določene s predpisi države članice, za terjatve, ki niso bile predmet postopka zaradi insolventnosti — Izguba pravice — Davčna narava terjatve — Nevplivanje — Člen 15 — Pojem ‚pravde v teku‘ — Postopki izvršbe — Izključitev“

V zadevi C-212/15,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Tribunalul Mureș (prvostopenjsko sodišče v Mureșu, Romunija) z odločbo z dne 24. aprila 2015, ki je prispela na Sodišče 8. maja 2015, v postopku

ENEFI Energiahatekonysagi Nyrt

proti

Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice (DGRFP) Brașov,

SODIŠČE (peti senat),

v sestavi J. L. da Cruz Vilaça, predsednik senata, M. Berger (poročevalka), sodnica, A. Borg Barthet, E. Levits in F. Biltgen, , sodniki,

generalni pravobranilec: M. Bobek,

sodna tajnica: L. Carrasco Marco, administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 14. aprila 2016,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za madžarsko vlado M. Fehér, G. Koós in M. Bóra, agenti,
- za nizozemsko vlado M. Bulterman in M. de Ree, agentki,
- za Evropsko komisijo M. Wilderspin, agent, skupaj z D. Calciu, odvetnico,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 9. junija 2016

izreka naslednjo

* Jezik postopka: romunščina.

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 4 Uredbe Sveta (ES) št. 1346/2000 z dne 29. maja 2000 o postopkih v primeru insolventnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 1, str. 191).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med ENEFI Energiahatekonysagi Nyrt (v nadaljevanju: ENEFI), nekdanja E-Star Alternativ Energiaszolgaitato Nyrt, in Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov (DGRFP) (regionalni generalni direktorat za javne finance v Brasovu (DGRFP), Romunija, v nadaljevanju: DGRFP Brașov) glede izvršbe davčne terjatve na zahtevo DGRFP Brașov.

Pravni okvir

Pravo Unije

- 3 V uvodnih izjavah 12, 20, 21 in 23 Uredbe št. 1346/2000 je navedeno:
 - „(12) Ta uredba omogoča uvedbo glavnih postopkov v primeru insolventnosti v državi članici, v kateri je središče dolžnikovih glavnih interesov. Ti postopki imajo univerzalno področje uporabe s ciljem vključiti celotno dolžnikovo premoženje. Zaradi zaščite raznolikosti interesov ta uredba omogoča uvedbo sekundarnih postopkov v primeru insolventnosti, vzporedno z glavnimi postopki. Uvedba sekundarnih postopkov je mogoča v državi članici, v kateri ima dolžnik poslovalnico. Učinki sekundarnih postopkov so omejeni na premoženje, ki se nahaja v navedeni državi. Obvezna pravila o koordinaciji z glavnimi postopki v primeru insolventnosti izpolnjujejo zahtevo po zagotavljanju enotnosti v Skupnosti.
- [...]
- (20) [...] Za zagotovitev vodilne vloge glavnih postopkov v primeru insolventnosti mora upravitelj takih postopkov imeti na voljo več možnosti interveniranja v sočasne nerešene sekundarne postopke v primeru insolventnosti. Na primer, mora imeti možnost predlagati načrt prestrukturiranja ali poravnave ali zaprositi za odložitev unovčenja premoženja v sekundarnih postopkih v primeru insolventnosti.
- (21) Vsak upnik, ki ima običajno ali stalno prebivališče ali registrirani sedež v Skupnosti, mora imeti pravico do prijave terjatev v vsakem postopku v primeru insolventnosti, ki tečejo znotraj Skupnosti in se nanašajo na premoženje dolžnika. To bi moralo veljati tudi za davčne organe in ustanove socialnega zavarovanja. Vendar pa je za zagotovitev enake obravnave upnikov potrebna koordinacija razdelitve iztržkov od unovčenja premoženja. [...]
- [...]
- (23) Ta uredba mora za zadeve, ki jih zajema, določiti enotne kolizijske norme, ki v okviru njihovega področja uporabe nadomeščajo nacionalna pravila mednarodnega zasebnega prava. Če ni določeno drugače, se mora uporabiti pravo države članice, v kateri so bili uvedeni postopki v primeru insolventnosti (*lex concursus*). [...] *Lex concursus* določa vse procesne in materialne posledice postopkov v primeru insolventnosti, za zadevne osebe in zadevna pravna razmerja. Ureja vse pogoje za uvedbo, vodenje in končanje postopkov v primeru insolventnosti.“

4 Člen 3 Uredbe št. 1346/2000, naslovljen „Mednarodna pristojnost“, določa:

„1. Sodišča držav članic, na katerih ozemlju je središče dolžnik[ov]ih glavnih interesov, so pristojna za uvedbo postopkov v primeru insolventnosti. Pri družbi ali pravni osebi se, dokler se ne dokaže nasprotno, domneva, da je središče dolžnik[ov]ih glavnih interesov registrirani sedež.

2. Kadar je središče dolžnikovih glavnih interesov na ozemlju države članice, so sodišča druge države članice pristojna za uvedbo postopkov v primeru insolventnosti zoper navedenega dolžnika samo, če ima ta poslovalnico na ozemlju navedene druge države članice. Učinki teh postopkov so omejeni na dolžnikovo premoženje, ki se nahaja na ozemlju slednje države članice.

3. Kadar so bili postopki v primeru insolventnosti uvedeni po odstavku 1, so vsi postopki, ki so bili pozneje uvedeni po odstavku 2, sekundarni. Ti slednji postopki morajo biti likvidacijski.

[...]“

5 Člen 4 te uredbe, naslovljen „Pravo, ki se uporablja“, določa:

„1. Če ta uredba ne določa drugače, je pravo, ki se uporablja za postopke v primeru insolventnosti in njihove učinke, pravo države članice, na katere ozemlju so bili uvedeni postopki [zaradi insolventnosti], v nadaljnjem besedilu ‚država, v kateri so bili uvedeni postopki‘.

2. Pravo države, v kateri so bili uvedeni postopki, določa pogoje za uvedbo, vodenje in končanje teh postopkov. Zlasti pa določa:

[...]

(f) posledice postopkov v primeru insolventnosti na postopke, ki so jih sprožili posamezni upniki, razen na pravde v teku;

(g) terjatve, ki jih je treba prijaviti zoper dolžnikovo premoženje, in obravnavo terjatev, nastalih po uvedbi postopkov v primeru insolventnosti;

(h) pravila o prijavi, preverjanju in pri priznanju terjatev;

[...]

(j) pogoje in učinke končanja postopkov v primeru insolventnosti, zlasti s poravnavo;

(k) pravice upnikov po končanju postopkov v primeru insolventnosti;

[...]“

6 Člen 15 Uredbe št. 1346/2000, naslovljen „Posledice postopkov v primeru insolventnosti na pravde v teku“, določa:

„Posledice postopkov v primeru insolventnosti na pravde v teku, ki se nanašajo na premoženje ali pravico, ki je bila odvzeta dolžniku, ureja izključno pravo države članice, v kateri so navedene pravde v teku.“

7 Člen 20 te uredbe, naslovljen „Vračilo in vračunavanje“, določa:

„1. Upnik, ki po uvedbi postopkov, navedenih v členu 3(1), na kakršenkoli način, zlasti z izvršbo, pridobi delno ali celotno poplačilo njegovih terjatev iz premoženja dolžnika, ki se nahaja na ozemlju druge države članice, mora s pridržkom členov 5 in 7 prejeta vrniti upravitelju.

2. Za zagotovitev enake obravnave upnikov upnik, ki je med postopki v primeru insolventnosti prejel delež iz naslova svoje terjatve, sodeluje v razdelitvi v drugih postopkih samo, kadar so upniki enakega položaja ali kategorije prejeli enak delež.“

8 Člen 39 Uredbe št. 1346/2000, naslovljen „Pravica do prijave terjatev“, določa:

„Upniki z običajnim ali stalnim prebivališčem ali registriranim sedežem v državi članici, ki ni država, v kateri so bili uvedeni postopki, vključno z davčnimi organi in organi socialne varnosti, lahko pisno prijavijo terjatve v postopkih v primeru insolventnosti.“

Madžarsko pravo

9 Člen 20(3) 1991. évi XLIX. törvény, a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról (zakon št. XLIX iz leta 1991, ki ureja postopke stečaja in likvidacije) določa:

„Upnik v primeru nespoštovanja roka, določenega v tem zakonu, ne more sodelovati pri sklenitvi poravnave in posledice poravnave zanj ne veljajo. Imetnik terjatve, ki zaradi nespoštovanja roka za prijavo terjatev, ni bil vpisan, ne more uveljavljati te terjatve zoper dolžnika, temveč lahko nezastarano terjatev prijavi v stečajnem postopku, ki ga je uvedel drug upnik. [...]“

Dejansko stanje v sporu o glavni stvari in vprašnji za predhodno odločanje

10 ENEFI je družba s sedežem na Madžarskem in je imela v času dejanskega stanja v postopku v glavni stvari poslovno enoto v Romuniji. Zoper to družbo je bil na Madžarskem 13. decembra 2012 uveden postopek zaradi insolventnosti in o njegovem začetku je bil 7. januarja 2013 obveščen DGRFP Braşov.

11 DGRFP Braşov je januarja 2013 prijavil dve terjatvi v okviru postopka zaradi insolventnosti. Vendar se te terjatve, ker ni spoštoval roka, ki se uporablja, in ni plačal takse za vpis, niso mogle upoštevati v okviru tega postopka, o čemer je bil DGRFP Braşov obveščen 2. maja 2013.

12 DGRFP Braşov je nato, čeprav je postopek zaradi insolventnosti še potekal, na sedežu poslovne enote družbe ENEFI v Romuniji izvedel davčni nadzor. DGRFP Braşov je 25. junija 2013 izdal odločbo o odmeri davka (v nadaljevanju: odmerna odločba) glede dolga, dolgovanega iz naslova davka na dodano vrednost (DDV). Ni pa terjatve v zvezi s to odmerno odločbo prijavil v okviru postopka zaradi insolventnosti.

13 Družba ENEFI odmerne odločbe sprva ni izpodbijala. Zato so romunski organi 7. avgusta 2013 zoper njo izdali izvršilni naslov, nato pa so uvedli postopek izvršbe.

14 Družba ENEFI je, preden je bil postopek zaradi insolventnosti na Madžarskem 7. septembra 2013 končan, vložila ugovor zoper izvršbo, začeto v Romuniji. Menila je namreč, da ni zavezana plačati DDV, dolgovanega v skladu z odmerno odločbo, in ocenila, da izvršba zoper njo ni zakonita, ker je bila na dan, ko je potekal davčni nadzor, na podlagi katerega je bila izdana odmerna odločba, že v postopku zaradi insolventnosti, uvedenem na Madžarskem. Zato družba ENEFI meni, da bi moral

DGRFP Braşov svojo terjatev prijaviti v okviru navedenega postopka zaradi insolventnosti. V skladu z madžarskim pravom, ki naj bi bil na podlagi člena 4 Uredbe št. 1346/2000 odločilen, pa terjatve, ki niso bile prijavljene v okviru postopka zaradi insolventnosti, načeloma prenehajo.

- 15 V teh okoliščinah je Tribunalul Mureş (prvostopenjsko sodišče v Mureşu, Romunija) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:

„1. Ali je treba pri razlagi člena 4(1) in (2)(f) in (k) Uredbe št. 1346/2000 šteti, da posledice postopka zaradi insolventnosti, ki jih določa zakon države uvedbe postopka, lahko vključujejo to, da upnik, ki ni sodeloval v postopku zaradi insolventnosti, izgubi pravico do uveljavljanja svoje terjatve v drugi državi članici ali prekinitve izvršbe za navedeno terjatev v tej drugi državi članici?

2. Ali je upoštevana okoliščina, da gre pri izvršbi v državi članici, ki ni tista, v kateri je bil uveden postopek, za davčno terjatev?“

Vprašanji za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

- 16 Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 4 Uredbe št. 1346/2000 razlagati tako, da na njegovo področje uporabe spadajo določbe nacionalnega prava države, v kateri je bil uveden postopek, ki v zvezi z upnikom, ki ni sodeloval v navedenem postopku zaradi insolventnosti, določa izgubo pravice do uveljavljanja svoje terjatve ali prekinitve izvršbe za tako terjatev v drugi državi članici.
- 17 Najprej, v zvezi s tem v skladu s členom 4(1) Uredbe št. 1346/2000 se za postopke v primeru insolventnosti in njihove učinke, če ta uredba ne določa drugače, uporablja pravo države uvedbe postopka (v nadaljevanju: *lex fori concursus*). Kot je razvidno iz uvodne izjave 23 navedene uredbe, *lex fori concursus* tako določa vse procesne in materialne posledice postopkov v primeru insolventnosti, za zadevne osebe in zadevna pravna razmerja.
- 18 Natančneje, iz člena 4(2)(g) in (h) Uredbe št. 1346/2000 je razvidno, da *lex fori concursus* določa, katere terjatve je treba prijaviti zoper dolžnikovo stečajno maso, obravnavo terjatev, nastalih po uvedbi postopka v primeru insolventnosti, ter pravila o prijavi, preverjanju in pri priznanju terjatev. Da pa bi te določbe ohranile svoj polni učinek, je treba posledice nespoštovanja pravil *lex fori concursus*, ki se nanašajo na prijavo terjatev in zlasti na roke, določene v ta namen, presojati tudi na podlagi navedenega *lex fori concursus* (glej po analogiji sodbo z dne 10. decembra 2015, Kornhaas, C-594/14, EU:C:2015:806, točka 19).
- 19 Glede učinkov končanja postopka zaradi insolventnosti, zlasti s poravnavo, in pravic upnikov po končanju postopka zaradi insolventnosti, je treba spomniti, da so ti učinki in te pravice, kot so izrecno navedene v členu 4(2)(j) in (k), prav tako določeni z *lex fori concursus*.
- 20 Čeprav v zvezi s tem člen 4(2) Uredbe št. 1346/2000, ki vsebuje seznam zadev, za katere velja *lex fori concursus*, sicer ne navaja konkretno upnikov, ki niso sodelovali v postopku zaradi insolventnosti in zato tudi ne učinkov tega postopka ali njegovega končanja na pravice teh upnikov, pa ni mogoče podvomiti v to, da je treba tudi te učinke presojati glede na navedeni *lex fori concursus*.
- 21 Prvič, seznam zadev, ki spadajo na področje uporabe člena 4 Uredbe št. 1346/2000 in je v njegovem odstavku 2, namreč ni izčrpen, kot izhaja že iz njegovega besedila, to je iz uporabe besede „zlasti“.

- 22 Drugič, ugotoviti je treba, da bi lahko razlaga, v skladu s katero naj bi *lex fori concursus* določal učinke končanja postopka zaradi insolventnosti, zlasti s poravnavo, in pravice upnikov po tem končanju, ne pa učinkov na pravice upnikov, ki niso sodelovali v tem postopku, resno ogrožala učinkovitost navedenega postopka.
- 23 Zaradi razlage, navedene v točki 22 te sodbe, bi lahko upniki, ki niso sodelovali v postopku zaradi insolventnosti, po končanju postopka zahtevali celotno plačilo svojih terjatev, zaradi česar bi prišlo do neenakega obravnavanja upnikov. Poleg tega bi ta razlaga predvsem ogrozila vsako poravnavo ali vsak drug ukrep, primerljiv s sanacijo dolžnika, saj naj slednji, ki bi se moral soočiti s terjatvami upnikov, ki niso sodelovali v postopku zaradi insolventnosti, ne bi imel potrebnih sredstev za plačilo dolgov do drugih upnikov v skladu s tako poravnavo ali drugim ukrepom, saj bi bili ti dolgovi praviloma preprogramirani in/ali zmanjšani glede na finančna sredstva, s katerimi dolžnik dejansko razpolaga.
- 24 Iz skoraj podobnih razlogov je treba zavrni trditev, ki jo je v tem okviru podalo predložitveno sodišče, in sicer, da določba o *lex fori concursus*, ki se uporablja v glavnem postopku zaradi insolventnosti in ki omejuje ali izključuje možnost uveljavljanja terjatve, ki ni bila prijavljena v okviru tega postopka, omejuje možnost iz Uredbe št. 1346/2000 zahtevati uvedbo sekundarnih postopkov zaradi insolventnosti.
- 25 Prvič, taka določba o *lex fori concursus* v nasprotju s tem, kar naj bi menilo predložitveno sodišče, namreč ne preprečuje uvedbe sekundarnega postopka zaradi insolventnosti, temveč le dopustnost predloga za uvedbo takega postopka, ki jo vložijo upniki, ki ni spoštoval roka, določenega za prijavo njegove terjatve, kot je bil določen z *lex fori concursus*, ki se uporablja za glavni postopek zaradi insolventnosti. Nasprotno, vsak predlog, ki ga vložijo upniki, ki razpolaga s terjatvijo, ki še ni prenehala, ali upravitelj glavnega postopka zaradi insolventnosti, naj bi ostal dopusten.
- 26 Drugič, čeprav Uredba št. 1346/2000 pod nekaterimi pogoji določa možnost uvedbe sekundarnega postopka zaradi insolventnosti, je Sodišče že opozorilo, da bi bila lahko uvedba takega postopka, ki mora biti v skladu s členom 3(3) navedene uredbe likvidacijski, v nasprotju z varovalnim namenom glavnega postopka in da ta uredba določa torej določeno število obveznih pravil o koordinaciji, da se, kot je izraženo v njeni uvodni izjavi 12, zagotovi potrebna enotnost v Evropski uniji. V tem sistemu pa ima glavni postopek glede na sekundarni postopek vodilno vlogo, kot je navedeno v uvodni izjavi 20 Uredbe (glej v tem smislu sodbo z dne 22. novembra 2012, Bank Handlowy in Adamiak, C-116/11, EU:C:2012:739, točki 59 in 60).
- 27 Glede na to vodilno vlogo glavnega postopka zaradi insolventnosti se zdi vsekakor dosledno, da bi lahko nacionalna zakonodaja z določitvijo prenehanja terjatev, prijavljenih po izteku roka, izključila vse predloge, ki so jih vložili imetniki teh terjatev, ki se nanašajo na uvedbo sekundarnega postopka zaradi insolventnosti, ker bi taka uvedba omogočala zaobidenje prenehanja, določenega z *lex fori concursus*. Poleg tega, po analogiji s preudarko iz točke 23 te sodbe, se je s tako zakonodajo mogoče izogniti temu, da bi upnik, ki ni sodeloval v glavnem postopku zaradi insolventnosti, lahko preprečil poravnavo ali drug ukrep, primerljiv s sanacijo dolžnika, sprejet v okviru tega postopka, s tem, da bi predlagal uvedbo sekundarnega postopka zaradi insolventnosti.
- 28 Glede na zgoraj navedeno je treba torej ugotoviti, da določba nacionalnega prava države uvedbe postopka, ki glede upnika, ki ni sodeloval v postopku zaradi insolventnosti, določa izgubo pravice do uveljavljanja njegove terjatve, spada na področje člena 4 Uredbe št. 1346/2000.
- 29 Dalje, glede na ugotovitev iz točke 28 te sodbe je treba ugotoviti, da *lex fori concursus* lahko določa tudi prekinitve izvršbe terjatve, ki ni bila prijavljena v določenih rokih. Namreč, kot je generalni pravobranilec navedel v točkah 46 in 47 sklepnih predlogov, če je prenehanje neprijavljenih terjatev načeloma dovoljeno, mora Uredba št. 1346/2000 še toliko bolj dopuščati pravilo *lex fori concursus*, ki se omejuje na prekinitve postopka izvršbe glede teh terjatev.

- 30 Poleg tega je treba dodati, da Uredba št. 1346/2000 ni uskladila rokov, določenih za prijavo terjatev v insolvenčnih zadevah, ki spadajo na njeno področje uporabe, zato jih mora določiti nacionalni pravni red posamezne države članice na podlagi načela procesne avtonomije, vendar le če niso manj ugodna od tistih, ki veljajo za podobne položaje, za katere velja nacionalno pravo (načelo enakovrednosti), in da z njimi ni praktično onemogočeno ali preveč oteženo izvrševanje pravic, ki jih priznava pravo Unije (načelo učinkovitosti) (glej v tem smislu sodbo z dne 15. oktobra 2015, Nike European Operations Netherlands, C-310/14, EU:C:2015:690, točka 28 in navedena sodna praksa). Ker v stališčih strank ni zadostnih navedb glede tega, bo moralo predložitveno sodišče preveriti, ali sta ti merili izpolnjeni v zvezi s členom 20(3) zakona št. XLIX iz leta 1991.
- 31 Nazadnje je treba ugotoviti, da ugotovitve iz točke 28 in 29 te sodbe ni mogoče izpodbijati z dejstvom, da člen 15 Uredbe št. 1346/2000, ki določa, da posledice postopkov v primeru insolventnosti na „pravde v teku“, ki se nanašajo na premoženje ali pravico, ki je bila odvzeta dolžniku, ureja izključno pravo države članice, v kateri so navedene pravde v teku.
- 32 To določbo je treba namreč razlagati v povezavi s členom 4(2)(f) Uredbe št. 1346/2000, ki razlikuje med „pravdami v teku“ in drugimi postopki, ki so jih sprožili posamezni upniki. Tako posledice postopka zaradi insolventnosti na postopke, ki so jih sprožili posamezni upniki, ki niso „pravde v teku“, vsekakor ureja le *lex fori concursus*. Vendar postopki, ki se nanašajo na izvršbo terjatve, kot je generalni pravobranilec navedel v točkah od 67 do 78 sklepnih predlogov, spadajo pod to zadnjo kategorijo.
- 33 V zvezi z zadnjem navedenim je treba dodati, da Uredba št. 1346/2000 temelji na načelu, v skladu s katerim zahteva po enakem obravnavanju upnikov, na kateri *mutatis mutandis* temelji vsak postopek zaradi insolventnosti, na splošno nasprotuje postopkom, ki jih sprožijo posamezni upniki s postopki izvršbe, ki se uvedejo in vodijo, medtem ko postopek zaradi insolventnosti zoper dolžnika še teče. Tako člen 20(1) Uredbe št. 1346/2000 upniku, ki „zlasti z izvršbo“ pridobi poplačilo svojih terjatev iz premoženja dolžnika, ki je na ozemlju države članice, ki ni država uvedbe postopka, nalaga, da prejeta vrne upravitelju.
- 34 Vendar bi bilo kontradiktorno, če bi se člen 15 Uredbe št. 1346/2000 razlagal tako, da se nanaša tudi na postopke izvršbe – s posledico, da za posledice uvedbe postopka zaradi insolventnosti tako velja zakon države članice, v kateri teče tak postopek izvršbe – medtem ko bi člen 20(1) te uredbe hkrati z izrecno zahtevo, da se upravitelju vrne, kar je bilo pridobljeno z „izvršbo“, členu 15 odvzel njegov polni učinek.
- 35 Zato je treba ugotoviti, da postopki izvršbe ne spadajo na področje uporabe člena 15 Uredbe št. 1346/2000.
- 36 V zvezi z zgoraj navedenim je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 4 Uredbe št. 1346/2000 razlagati tako, da na njegovo področje uporabe spadajo določbe nacionalnega prava države uvedbe postopka, ki glede upnika, ki ni sodeloval v postopku zaradi insolventnosti, določajo izgubo pravice do uveljavljanja njegove terjatve ali prekinitve izvršbe take terjatve v drugi državi članici.

Drugo vprašanje

- 37 Predložitveno sodišče z drugim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali davčna narava terjatve, ki je predmet izvršbe v državi članici, ki ni država uvedbe postopka, vpliva na odgovor, ki ga je treba dati na prvo vprašanje.

- 38 V zvezi s tem je v uvodni izjavi 21 Uredbe št. 1346/2000 navedeno, da mora imeti vsak upnik, ki ima običajno ali stalno prebivališče ali registrirani sedež v Uniji, pravico do prijave terjatev v vsakem postopku v primeru insolventnosti, ki tečejo znotraj Unije in se nanašajo na premoženje dolžnika, ter da mora enako veljati tudi za davčne organe in ustanove socialnega zavarovanja. V tej uvodni izjavi je navedeno tudi, da pa je za zagotovitev enake obravnave upnikov potrebna koordinacija razdelitve iztržkov od unovčenja premoženja. S tega vidika člen 39 te uredbe v bistvu določa, da imajo davčni organi države članice, ki ni država uvedbe postopka, pravico – kot vsak upnik, ki ima običajno ali stalno prebivališče ali sedež v državi članici, ki ni država uvedbe postopka – pisno prijaviti svoje terjatve v postopku zaradi insolventnosti.
- 39 Iz teh določb je torej razvidno, da Uredba št. 1346/2000 po eni strani nasprotuje nacionalnim določbam, ki izključujejo, da se terjatve davčnih organov držav članic, ki ni država uvedbe postopka, vpišejo v okviru postopka zaradi insolventnosti. Po drugi strani iz istih določb izhaja, da ta uredba nikakor ne razlikuje med upniki zasebnega prava in upniki javnega prava.
- 40 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da določbe Uredbe št. 1346/2000 terjatvam davčnih organov države članice, ki ni država uvedbe postopka, ne dajejo prednostnega položaja v smislu, da bi bile lahko šele po uvedbi postopka zaradi insolventnosti predmet izvršbe. Zato v zvezi z dejanskim stanjem v postopku v glavni stvari okoliščina, da so terjatve, ki so predmet postopka izvršbe, davčne terjatve, ne pomeni, da zaradi tega za njih velja le romunsko pravo ali da učinki, določeni z *lex fori concursus*, v tej zadevi madžarskega insolvenčnega prava ne veljajo tudi za njih.
- 41 V teh okoliščinah je treba na drugo vprašanje odgovoriti, da davčna narava terjatve, ki je predmet izvršbe v državi članici, ki ni država uvedbe postopka, v položaju, kakršen je zadevni v postopku v glavni stvari, ne vpliva na odgovor na prvo vprašanje.

Stroški

- 42 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (peti senat) razsodilo:

- 1. Člen 4 Uredbe Sveta (ES) št. 1346/2000 z dne 29. maja 2000 o postopkih v primeru insolventnosti je treba razlagati tako, da na njegovo področje uporabe spadajo določbe notranjega prava države članice, na katere ozemlju je bil uveden postopek zaradi insolventnosti, ki glede upnika, ki ni sodeloval v tem postopku, določajo izgubo pravice do uveljavljanja njegove terjatve ali prekinitve izvršbe take terjatve v drugi državi članici.**
- 2. Davčna narava terjatve, ki je predmet izvršbe v državi članici, ki ni država, na katere ozemlju je bil uveden postopek zaradi insolventnosti, v položaju, kot je zadevni v postopku v glavni stvari, ne vpliva na odgovor na prvo vprašanje za predhodno odločanje.**

Podpisi